

**SPROSTOWANIA****Sprostowanie do skargi wniesionej w dniu 22 grudnia 2015 r. – EDF/Komisja****(Sprawa T-747/15)**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 78 z dnia 29 lutego 2016 r.)

(2016/C 136/74)

Komunikat na s. 24 w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-747/15 EDF/Komisja otrzymuje brzmienie:

**„Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. – EDF/Komisja****(Sprawa T-747/15)**

(2016/C 078/35)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Électricité de France (EDF) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: M. Debroux, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3, 4 i 5 decyzji Komisji z dnia 22 lipca 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) – Przekwalifikowanie na kapitał zwolnionych z podatku rezerw księgowych na odnowienie sieci zaopatrzenia w energię elektryczną (»RAG«), wdrożonej przez Francję na rzecz EDF (zwanej dalej »zaskarżoną decyzją«) ze względu na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia prawa i błędy w ustaleniach faktycznych;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 zaskarżonej decyzji, ponieważ kwota, do zwrotu której EDF została zobowiązana, jest bardzo poważnie zawyżona;
- w każdym razie obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi w ramach żądania głównego trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 266 TFUE.
2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 107 TFUE. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

— Część pierwsza, dotycząca możliwości zastosowania testu inwestora prywatnego, obejmuje pięć zastrzeżeń:

- Zastrzeżenie pierwsze, zgodnie z którym Komisja nie uwzględniła, nie przedstawiając żadnego uzasadnienia, szeregu dokumentów i dowodów, które zostały jej należycie przekazane przez Francję i EDF.

- Zastrzeżenie drugie, zgodnie z którym Komisja systematycznie mieszała elementy objęte odpowiednio możliwością zastosowania testu inwestora prywatnego i stosowaniem tego testu;
- Zastrzeżenie trzecie, zgodnie z którym Komisja niesłusznie wykluczyła możliwość zastosowania kryterium rozważnego inwestora prywatnego z tego tylko względu, że w ramach badania środka Francja w szczególności uwzględniła względy związane z jej statusem władzy publicznej obok względów związanych z jej statusem akcjonariusza;
- Zastrzeżenie czwarte, zgodnie z którym Komisja niesłusznie stwierdziła, że EDF powinna dysponować formalnym biznesplanem, aby uzasadnić możliwość zastosowania kryterium rozważnego inwestora prywatnego;
- Zastrzeżenie piąte, zgodnie z którym Komisja naruszyła charakter oraz przedmiot tego środka, kontekst, w jaki ów środek się wpisuje, oraz zamierzony przez niego cel i zasady, jakim podlega;
- Część druga, dotycząca stosowania testu inwestora prywatnego, obejmuje trzy zastrzeżenia:
  - Zastrzeżenie pierwsze, zgodnie z którym Komisja niesłusznie uznała, że raport Oxera nie był dopuszczalny jako dowód;
  - Zastrzeżenie drugie, zgodnie z którym metoda Komisji była dotknięta oczywistymi błędami. Po pierwsze, Komisja nie uwzględniła ani kontekstu istniejącego w tamtym okresie, ani kryteriów stosowanych przez ówczesnych inwestorów. Po drugie, teza »prezentu podatkowego«, którą forsowała Komisja, nie tylko jest błędna z punktu widzenia prawa, ale również jest źródłem błędów w ocenie dotyczącej stosowności inwestycji. Po trzecie, Komisja dopuściła się licznych błędów w zakresie metody, a każdy z nich wystarczy, by wykazać, że Komisja nie udowodniła w oczywisty sposób, iż kryterium inwestora prywatnego nie zostało zastosowane;
  - Zastrzeżenie trzecie, dotyczące konsekwencji błędów w zakresie metody popełnionych przez Komisję.

3. Zarzut trzeci, oparty na braku uzasadnienia zaskrzzonej decyzji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi w ramach żądania ewentualnego dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony posiłkowo, dotyczy tego, że większa część domniemanej pomocy uległa przedawnieniu. Zarzut ten dzieli się na dwie części:
  - Część pierwsza, zgodnie z którą chodzi tu głównie o istniejącą pomoc wynikającą ze środka wdrożonego przed otwarciem dla konkurencji europejskiego rynku energii elektrycznej;
  - Część druga, zgodnie z którą znaczna część zarzucanej pomocy wynika ze środka wdrożonego ponad dziesięć lat przed pierwszą czynnością dochodzeniową;
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczy błędów w obliczeniach, których Komisja dopuściła się przy określeniu domniemanej pomocy. Ów zarzut dzieli się na trzy części:
  - Część pierwsza, zgodnie z którą Komisja popełniła błędy dotyczące całkowitej kwoty rezerw na odtworzenie;
  - Część druga, zgodnie z którą Komisja popełniła błędy dotyczące mającej zastosowanie stawki podatkowej;
  - Część trzecia, zgodnie z którą kwota zarzucanej pomocy powinna zostać skorygowana w oparciu o te poprawione dane”.